

Månen

I gamle dage var der et land, hvor der altid var helt mørkt om natten. Himlen lå over jorden som et sort tæppe, månen stod aldrig op, og der var ikke en eneste stjerne, som blinkede. Nattens lys var nemlig sluppet op dengang verden blev skabt. Engang gik fire, unge mænd, som boede her, på vandring. De kom til et andet rige, og om aftenen, da solen var sunket bag bjergene, så de, at der hang en strålende kugle i et egetræ. Den udbredte et mildt, dæmpet lys, og man kunne skelne alting, om end ikke så godt som ved solens lys. Vandringsmændene standsede og spurgte en bonde, som kom kørende forbi, hvad det var for et lys. "Det er jo månen," svarede han, "sognefogeden har købt den for tre daler og hængt den op i egetræet. Han må hver dag hælde olie på den og holde den ren, så den kan brænde klart. Til løn derfor får han en daler om ugen."

Da bonden var kørt bort, sagde en af mændene: "Den lampe kunne vi i grunden godt bruge. Vi har jo hjemme et egetræ, som er lige så stort, der kan vi jo hænge den. Hvor det vil blive dejligt, når vi ikke længere behøver at rode omkring i mørke om natten." - "Det er bedst, vi henter hest og vogn, og kører månen bort," sagde den anden, "de kan jo købe sig en anden." - "Jeg klatrer så godt," sagde den tredje, "jeg skal nok få den ned." Den fjerde hentede nu hest og vogn, og den tredje klatrede op i træet, borede hul i månen, trak et reb igennem og hejsede den ned. Da de havde lagt den strålende kugle på vognen, bredte de et klæde over, for at ingen skulle mærke tyveriet. De slap også lykkelig og vel hjem til deres land igen og hængte den op i en eg. Gamle og unge glædede sig, da den nye lampe sendte sine blide stråler ud over markerne og ind i husene. Dværgene kom ud af klippehulerne, og de små nisser med de røde huer dansede en runddans på engen.

De fire mænd hældte olie på månen, pudsede vægen og fik en daler om ugen for det. Men efterhånden blev de jo gamle, og da en af dem blev syg og mærkede, at døden nærmede sig, befalede han at den fjerdedel af månen, som var hans ejendom, skulle lægges i graven med ham. Da han var død, klatrede sognefogeden op i træet, klippede med en havesaks en fjerdedel af og lagde den ned i kisten. Månen lyste nu ikke mere så godt, men man mærkede det dog ikke ret meget. Da

den anden døde, fik han også en fjerdedel med sig, og så lyste den jo mindre endnu. Og da den tredje ligeledes fik sin del med, blev lyset ganske svagt, og da den fjerde døde, blev det lige så mørkt, som det havde været før. Når folk om aftenen gik ud uden lygter, løb de på hinanden.

Men da månen nede i underverdenen igen blev sat sammen, blev de døde urolige og vågnede, for der havde jo ellers været helt mørkt. De blev meget forbavsede, da de igen kunne se. Månens stråler var stærke nok, for deres øjne var jo blevet svækket, så de havde ikke engang kunnet tåle sollyset. De stod nok så glade op og begyndte at leve på deres gamle maner. Nogle gik til spil og dans, andre strømmede til værtshusene og drak vin, så de blev fulde, larmede og skændtes, og tog deres knipler frem og gav sig til at slå. Larmen blev værre og værre, og til sidst kunne den høres helt op i himlen.

Peter, som sidder på vagt ved himmelens port, troede, at der var oprør i underverdenen, og kaldte de himmelske hærskarer sammen, for at de skulle jage den onde tilbage, hvis han ville prøve på at storme de saliges himmel. Da der ikke kom nogen, satte han sig op på en hest og red ned til underverdenen. Han bragte så igen ro til veje blandt de døde og befalede dem at lægge sig i deres grave. Månen tog han med sig og hængte den op på himlen.

* * *